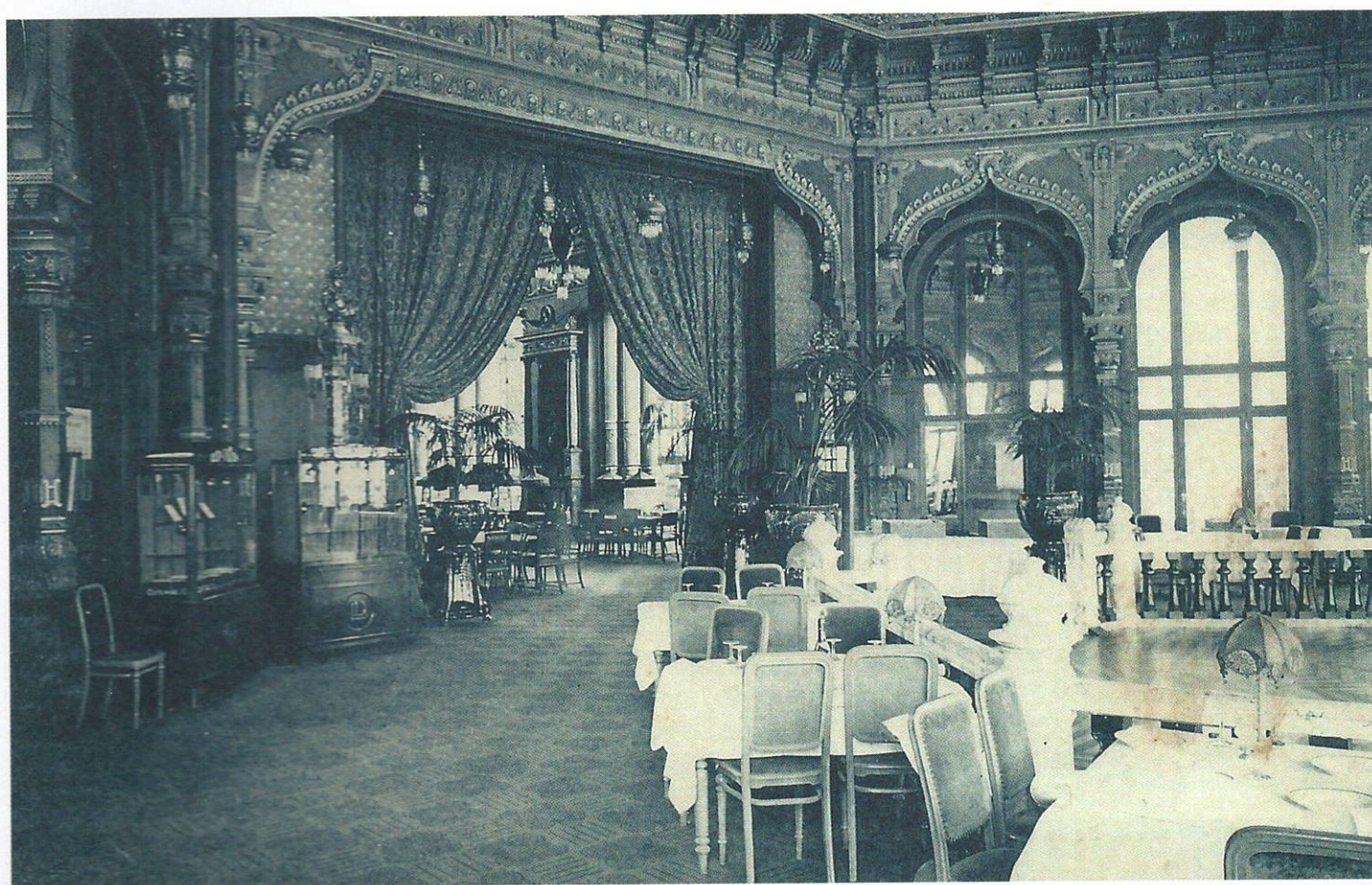

MAANDBLAD

APRIL 2017

VERSCHIJNT NIET IN JULI EN AUGUSTUS

DE PLATE

V.U. Jean Pierre Falise, Hendrik Serruyslaan 78/19 - 8400 Oostende

FOTO OP DE KAFT

Inventaris nr.: 2017/0530

Postkaart: 3e Kursaal. Rotonde van "Le Cercle". Nels. Rotonde et entrée des salons prive's.
Ingericht naar de plannen van architect Alban Chambon.

Verdere literatuur: La fantastique architecture d'Alban Chambon/Jean-Paul Midant. AAM. 2009.
Plate bib C235.

Twee gedetailleerde foto's van de opbouw van de rotonde p. 190-191.
Datering: ca. 1910.

FAMILIE- HANDELS & VERENIGINGS-

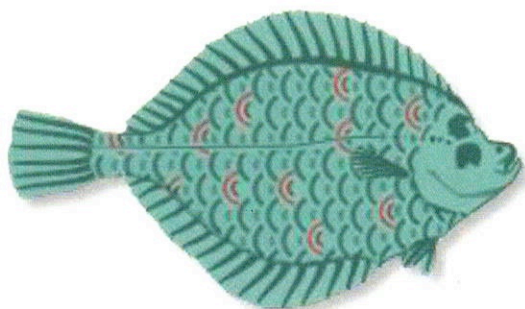
DRUKWERK

Erkend BTW-drukker

Drukkerij : Brugsesteenweg 103 • 8420 Wenduine
Op afspraak : Populierenlaan 76 • 8450 Bredene
Tel. 050 42 58 48 • info@drukdeleu.be • www.drukdeleu.be

 drukdeleu
GRAFISCH BEDRIJF

DE PLATE

OOSTENDE

TIJDSCHRIFT VAN DE KONINKLIJKE HEEM-
EN GESCHIEDKUNDIGE KRING (V.Z.W.)

PRIJS CULTUURRAAD OOSTENDE
1996

Educatieve en permanente vormingsorganisatie.

Statuten gepubliceerd in de Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad dd. 1-2 mei 1959, nr. 1931 en de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 16 juni 2004.

Aangesloten bij de Oostendse Cultuurraad en Heemkunde West-Vlaanderen.

JAARGANG 46
NUMMER 4
MAAND april 2017

Lidmaatschap/jaarabonnement 2017: € 25
Kostprijs per los nummer: € 4
Rekening : BE81 3800 0966 6224

Auteurs zijn verantwoordelijk voor de door hen geschreven stukken en weerspiegelen niet noodzakelijk de opinie van de kring. De binnengebrachte teksten zijn niet eerder gepubliceerd en dienen altijd voorzien van een duidelijke bronvermelding. Heem- en historische feiten en bevindingen zijn in elke verhandeling het onvervreemdbare uitgangspunt. Het bestuur van De Plate behoudt zich het recht om teksten te weigeren die in strijd zijn met de goede zeden en de normen die de grenzen aangeven voor sociaal aanvaardbaar gedrag. De weigering maakt geen voorwerp uit van een beoordeling van wat juist of onjuist is. De aandacht wordt hierbij gevestigd dat het tijdschrift niet het instrument kan zijn in een opinie-strijd tussen auteur en lezer. Tekstovername is toegestaan na akkoord van de auteur en met verplichte bronvermelding.

IN DIT NUMMER

Blz. 28: **L. VANACKER** en **R. JANSOONE**: "We were the champions" de "golden sixties". van het popgebeuren in en om Oostende '(deel 4).

Blz. 108: **Y. DINGENS**: Jules Godaer, crieur public.

Blz. 116: **E. SMISSAERT**: Méér over Louise-Marie van Orléans, eerste koningin der Belgen.

Blz. 118: **L.. DEWULF**: Verbeteringen en aanvullingen aan "Verdwenen en actuele kloosters in Oostende".

Bestuur

- Voorzitter: Jean Pierre Falise
Hendrik Serruyslaan 78 bus 19 – 8400 Oostende
 059708815 of 0475344909
 E-mail: jp.falise@outlook.com
- Ondervoorzitter: Ferdinand Gevaert
Duinenstraat 40 – 8450 Bredene
- Secretaris: Nadia Stubbe
Blauwvoetstraat 7 – 8400 Oostende
 059800289
 E-mail: de.plate@telenet.be
- Penningmeester: Fernand Mus
Salviaalaan 5 – 8400 Oostende
 0473 86 21 07
 E-mail: ferre.mus@skynet.be
- Bestuursleden: Dirk Angillis
Elisabethlaan 439 – 8400 Oostende
- Adriën Barbé
Nieuwpoortsesteenweg 82 bus 0302 – 8400 Oostende
- Steve Barbé
Toekomststraat 37 -8450 Bredene
- Valère Prinzie
Euphrosina Beernaertstraat 48 bus 3– 8400 Oostende
- Emile Smissaert
Hendrik Serruyslaan 4 bus 9 – 8400 Oostende
- Johan Van Roose
Kabeljauwstraat 5 – 8460 Oudenburg
- Koenraad Verwaerde
André Chocqueelstraat 1 – 8400 Oostende
- Erebestuurslid: Gilbert Vermeersch
Blauwkasteelstraat 98 bus 2 – 8400 Oostende

Auteurs in het tijdschrift van april 2017:

Laurentius VANACKER Duinenstraat 151, 8450 Bredene.
 Roger JANSOONE: Eikenlaan 12, 8480 Ichtegem.
 Yves DINGENS: Leopold II-laan 6, 8400 Oostende
 Eile SMISSAERT: Hendrik Serruyslaan 4 bus 9, 8400 Oostende
 Lionel DEWULF: Rivierstraat 30, 8400 Oostende

Website: www.deplate.be
 E-mail: plate.oostende@telenet.be
 Telefoon: 059516721

APRIL ACTIVITEIT

donderdag 27 april om 20.00 uur

FILMVOORSTELLING HERINNERINGEN VAN EEN OORLOGSKIND 1939 – 1945 het verhaal van een Oostendse familie

Aan deze documentaire (50') heeft **Alfons Vandenbussche** drie jaar gewerkt. Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, moesten zijn ouders, die een winkel hadden in Oostende, vluchten met paard en kar. Zij vonden uiteindelijk onderdak in Gistel. Gedurende de hele oorlog bleef Alfons heimwee hebben naar Oostende, waar hij vele jaren later definitief kon terugkeren. De gebeurtenissen die hij als kind ervaren heeft tijdens en na de oorlog, heeft hij proberen te evoceren door archieffoto's, re-ensceneringen, korte nieuwsflitsen en interviews met Gistelnaars die beter konden getuigen over wat er allemaal gebeurde. De tragiek van zijn ouders maakte het voor Alfons moeilijk om de bittere naweeën van de oorlog te vatten. Die traumatische ervaringen hebben lang nagewerkt en maakten het pas nu mogelijk daarover te getuigen. Vooral de vraag van zijn jongere broers en zussen om daar eindelijk iets over te vertellen, heeft Alfons doen besluiten om het medium film, dat hij sedert zijn pensionering als leraar kennen, daarvoor te gebruiken.

De film zal ingeleid worden in de vorm van een interview met de maker door mevrouw **Babette Weyns**, master literatuur en geschiedenis (UGENT) gespecialiseerd in de geschiedenis en literatuur in de Tweede Wereldoorlog in België en medewerkster bij prof. Bruno Dewever. Na de filmvoorstelling is er nog kans voor vragen die zij ook zal modereren.

Deze film ging in première in Gistel verleden jaar en had een groot succes.

Daarna kwam hij naar Oostende in Vrijstaat-O voor een bomvolle zaal.

Ook in Koekelare waar de maker anderhalf jaar gewoond heeft na de oorlog werd de documentaire onder grote belangstelling in CC De Baluchon vertoond.

Nu is er de kans om deze aangrijpende documentaire te kunnen zien met de nodige commentaar in ons Stadsmuseum.

Voor onze leden is de toegang zoals altijd gratis en niet leden betalen slechts 5 euro.

Wees op tijd daar onze zaal maar over 70 zitplaatsen beschikt.

We were the champions!"
de "golden sixties" van het popgebeuren in en om Oostende (deel 4)

door **Laurentius VANAKCER**
& **Roger JANSOONE**

"The beating of my heart is a drum, and it's looking *for a rhythm like you !*"
Bonnie Tyler in "Making love out of nothing at all" (1994)

"Imagine there's no countries, it isn't hard to do,
nothing to kill or die for, and no religion too,
imagine all the people living life in peace "

"Imagine" van John Lennon

GAAT EN VERMENIGVULDIGT U !

Een vergelijkende synthese en parallel

Naast "The Swallows" waren er toen nogal wat andere popgroepen in en om Oostende in volle bedrijvigheid. Doch, vooraleer hierop nader in te gaan, lijkt het wenselijk eerst even via een schema een vergelijkende parallel te trekken tussen wat zich afspeelde op de internationale popscène (toen bijna uitsluitend in de USA en Groot-Brittannië) en anderzijds de plaatselijke popscène in en om Oostende. In het inleidend hoofdstuk werden de "ingrediënten" hiervan reeds voldoende weergegeven, maar omdat je van de danig veel bomen op de duur niet meer het bos kan zien, lijkt het wel nodig en nuttig om heel dat kluwen eventjes op een rijtje te zetten en samen te bundelen in een beknopt chronologisch en *parallel* lopend schema, dat ook vrij duidelijk de sterke beïnvloeding aantoonst van "over there", want, zoals gezegd, het was enkel een "éénrichtingsverkeer" en, in ons geval, bijna uitsluitend via Engeland, en meer bepaald via "swinging London".

Dit schema maakt geen aanspraak op volledigheid, want, indien dit wel het geval mocht zijn, dan zouden drie pagina's hiervoor nauwelijks volstaan ! Het gaat hier dan ook quasi uitsluitend om "representatieve" groepen die echt *typisch* waren voor een bepaalde fase in de evolutie van het popgebeuren. Het merkwaardige hierbij is het feit dat die "fasen" elkaar meestal gedeeltelijk overlappen in de tijd, en dat hoeft geen verbazing te wekken. Want – wat tot dusver nog niemand schijnt te hebben gemerkt – heel de interne gang van zaken binnen dat popgebeuren is eigenlijk kenschetsend een toepassing van wat men de *marxistische* dialectiek noemt van "these, antithese en synthese". In meer bevattelijke mensentaal betekent dit dat in dat wereldje een bepaalde nieuwe en originele "stroming" doorgaans al vlug een *tegenreactie* kreeg vanuit een tegengestelde "stroming", waarna meestal alles weer een "synthese" vond in de veilige bedding van de "mainstream". Dat wil daarom niet zeggen dat popgroepen "marxisten" waren (allicht hadden ze daarvan geen flauw idee!) maar vermits het marxisme een maatschappelijke en economische filosofie is en niet zozeer een politieke doctrine (het communisme is dat uiteraard wel), is die analyse zeker niet misplaatst, zij het dan misschien nogal ongewoon. Het ligt nogal voor de hand dat, in die soms botsende dynamiek van het popgebeuren, "these" en "antithese" vaak parallel en soms bijna gelijktijdig plaats vonden, zodat inderdaad gemakkelijk de indruk van "overlapping" kan gewekt worden. Quod non.

Uit de hierna volgende tabel blijkt dat, spijs die Angelsaksische beïnvloeding, de Oostendse pop al in een vroeg stadium een eigen leven is beginnen leiden. De "beat" van de "sixties", overgewaaid vanuit de USA en Engeland, vond alhier al vlug een eigen "new sound" met een eigen "uitstraling" tot ver in het binnenland. "The Seabirds" (met Sylvain Vanholme) staken al in 1959 de kop op, toen Vlaanderen nog gekluisterd zat aan allerlei smartlappen (Bob Scholte, Ray Franky, La Esterella, e.a.), terwijl men "in betere kringen" de voorkeur gaf aan "de charme van het chanson". Met alle respect voor het Franse chanson (en nostalgie naar Saint Germain-

des-Prés, het Quartier Latin en de rue Mouffetard), maar die opvallende en luisterrijke stroming die na 1945 was ontstaan in Parijs op de "rive gauche", was toen bijna voorbijgestreefd door de "nouvelle vague" die ook in Frankrijk begon op te duiken, met een snelle yé-yé verovering van de concertzalen op de "rive droite". Enkel grote artiesten zoals Jacques Brel, Brassens en Aznavour wisten zich tijdig aan te passen en ergens in te voegen.

Uit die tabel blijkt ook dat het een enorme krachtingspanning heeft gevegd om die overzeese uitdaging te blijven beantwoorden met plaatselijke popgroepen en met songs die een "hit" konden worden. Die aanvankelijk enkel regionale "uitstraling" had misschien (een tijdje althans) ook internationaal en zelfs wereldwijd kunnen worden indien "The Wallace Collection" (met de tophit "Daydream") echt had kunnen doorbreken, maar door een zeer ongelukkige samenloop van omstandigheden is dat helaas niet kunnen gebeuren. Het was immers niet allemaal rozengleur en maneschijn, want het speelde zich af in een bikkelhard wereldje. *You can make it if you try ...*

Maar ook de rest van Vlaanderen kwam in de ban van "de nieuwe muziek" (Wallonië was nog ingeslapen). De Amerikaanse en Britse "input" was er nochtans niet zo vanzelfsprekend en zo vlot als in Oostende. Wel werd in Antwerpen de "bebop" verlaten om plaats te maken voor de "jitterbug", een snelle en ongeordende jazzdans, in zekere zin een voorloper van de rock 'n roll. Freddy Sunder heeft hierin een rol gespeeld, samen met de platenzaak Van Hoogten. Maar het zou ons veel te ver leiden indien wij hiernaast ook nog een "parallel" zouden trekken met de evolutie in het binnenland.

Maar voor een nieuwe internationale doorbraak mochten wij nadien rekenen op Arno, een rasechte Oostendenaar die dat ook gebleven is, ook al vertoeft hij nu op velerlei plaatsen en oorden. Hij is kunnen doorbreken in 1979 met TCMatic, maar zijn "roots" liggen ongetwijfeld in de "golden sixties" (die voor hem toen nog niet zo "golden" waren!), zodat hij zeker ook mag opgenomen worden in dit verhaal over de "golden sixties", want hij is er ergens de bekroning van!

Tevens wordt *als bijlage* een "historisch overzicht van het popgebeuren" weergegeven, een schema om wegwijs te raken in die wirwar van uiteenlopende evoluties binnen het dynamisch en wisselend popgebeuren. Het maakt al evenmin aanspraak op volledigheid doch is opzettelijk *zeer beknopt* gehouden, overzichtelijk samengevat in een *nutshell*. Een denkoefening waaruit zeer duidelijk blijkt dat de traditionele Europese volksmuziek plots bestormd werd door een invasie (via jazz en blues) van een van oorsprong Afrikaanse volksmuziek, terwijl de traditionele amusementsmuziek een eigen opgang kende, eveneens sterk beïnvloed door die popbeweging. Maar werd in Europa de muziek "veramerikaniseerd"? Men kan hierover van mening verschillen. Feit is dat de Beatles met hun "new sound" toch een *synthese* wisten te vinden tussen de "folk music" van de *Merseyside* en anderzijds de sterk opdringende en letterlijk overweldigende rock 'n roll uit de USA.

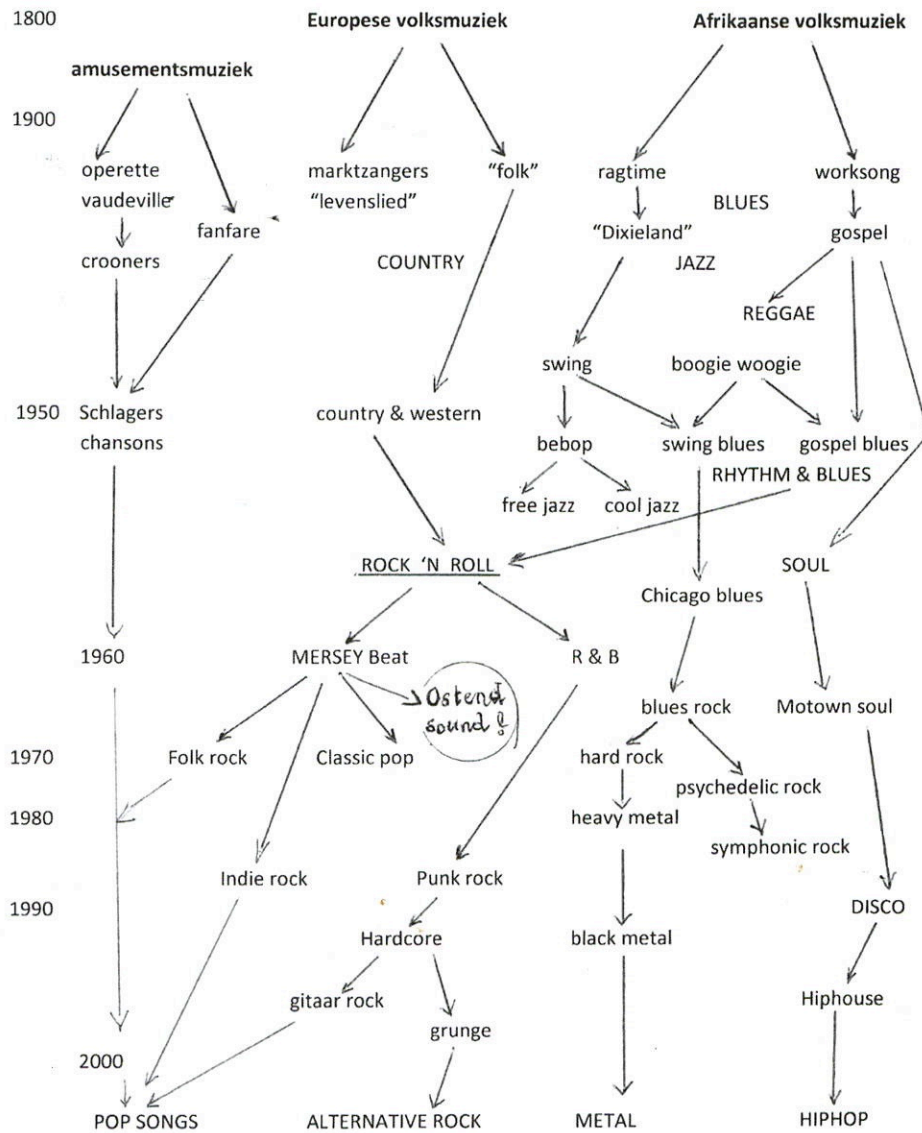
Hierna volgt nu de samenvattende tabel "Chronologisch schema (parallel)"

CHRONOLOGISCH SCHEMA (parallel)

INTERNATIONAAL	PLAATSELIJK (Oostende)
Voorlopers (1956/1963 o.a. Elvis Presley) Bill Haley & his Comets The Everly Brothers, Buddy Holly, Cliff Richard & the Shadows	1959/1976: de beat van de "sixties", alhier een "new sound" met "uitstraling"
1963/1970: de "Bleus rock" een eigen bleu sound, The Beatles, The Rolling Stones, The Who, The Kings, Jimmy Hendrix	The Seabirds (Sylvain Vanholme) (1959) The Silhouets (1960) Braincancer (1960) The Swallows (1961-Laurentius & Ray) Ron Davis (1967)
1966/1980: conceptuele experimenten Velvet Underground (pop-art) Genesis & Peter Gabriel Pinck Floyd (psychedelische rock) David Bowie Roxy Music The Doors (Jim Morrison)	Conceptuele experimenten The Wallace Collection (1969) The Bunch (1970) opvolger van The Swallows Pluto (1973-Erik Allary & Noël Steen) Arno & TC Matic (1979) Laurentius SOLO (1976) met CD "Elevator" (1988) CD "Where do you go?" (2000) en CD "Olle Twelve" (2014) met o.a. "Woar is de moale nu no toe?" en omgekeerd "Woar is d'Ostendsche pop nu no toe?"
1970/1991: harde gitaarrock als uitloper van de Hippiebeweging Black Sabbath Deep Purple Iron Maiden, Metallica	
1965/1993 Stadium Rock Led Zeppelin, KISS, The Police, Dire Straits, U2, Queen, Bruce Springsteen	Maar er is nog hoop...o.a. via de jaarlijkse "Paulusfeesten" met o.a. Revenge 88 (Frank Dubbe) Haert Attack (Geert Annys) (onze eigen "stadium rock")
1980/1994: Alternative Rock Underground punck The grunge explosion (Kurt Cobain)	
1980/2007 "indie" rock The Smiths Oasis	

*What the pop world is waiting for??...een "revival
van de mainstream rock"? of Stromae?*

Historisch overzicht van het popgebeuren

Historisch overzicht van het popgebeuren

Sylvester's Team (2^e van links is Sylvain Vanholme)

The Wallace Collection

THE SWALLOWS

RONNY
(BASS)

RAY
(LEAD)

WILL
(DRUMS)

VIC
(SINGER)

JOHNNY
(RHYTHM)

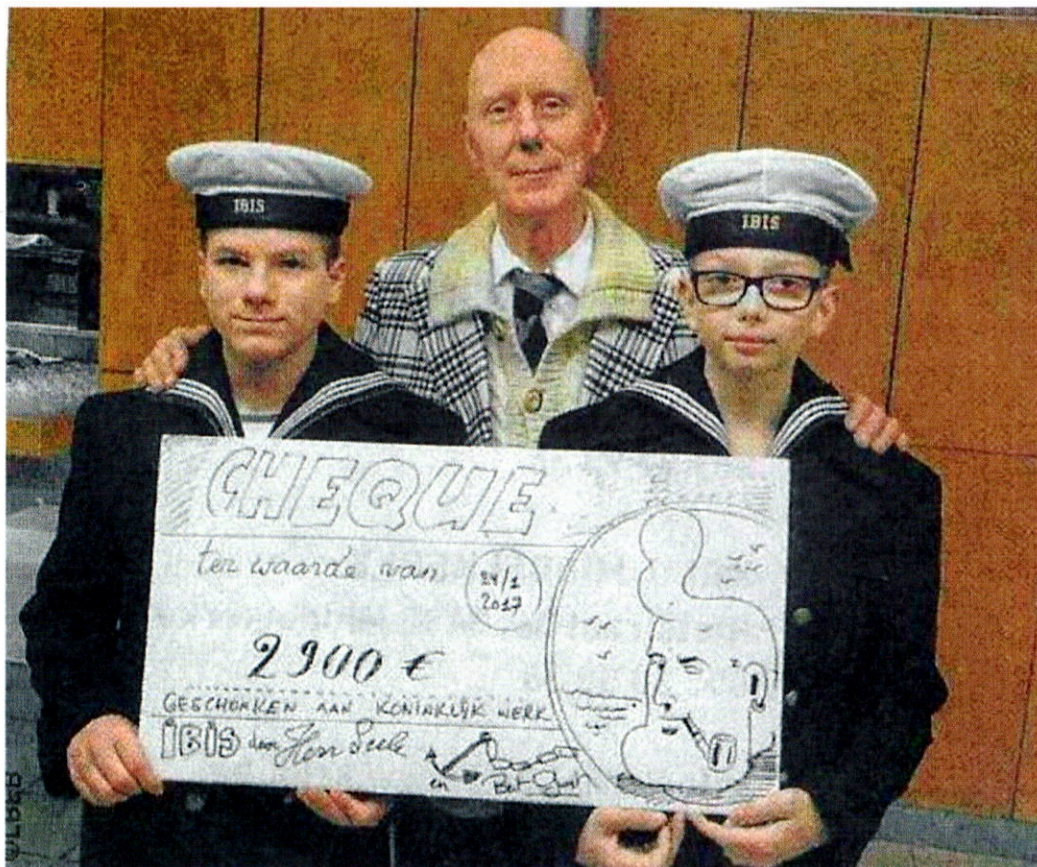
The Swallows

“The Bunch”, nieuwe naam, nieuwe sound

“Kamagurka en de Vlaamse Primitieven”

Herr Seele als weldoener van de IBIS

The Seabirds en Sylvain Vanholme

We nemen hier "The Swallows" als schoolvoorbeeld van ontstaan en evolutie van een plaatselijke popgroep. Maar dat neemt alleszins niet weg dat we hierbij moeten benadrukken dat niet "The Swallows" maar wel "The Seabirds" als de allereersten verschenen op de Oostendse popscène. Deze "band" is in de jaren zestig ontstaan uit de groep "The Michaeldis". De spilfiguur was (en bleef ook nadien via andere popcombinaties) de bijna legendarische **Sylvain Vanholme** (gitaar), samen met Benny De Wilde (zanger en gitaar), Freddy Clarisse (bas) en Rudi Brissinck (drum), later aangevuld met zanger Eddy Clark uit Bredene, ... maar Freddy Clarisse en "zanger Eddy Clark" waren één en dezelfde persoon! Terloops hierbij aangestipt: Sylvain (eigenlijk Sylveer) Vanholme, thans eindelijk opgenomen in "the Hall of Fame", kreeg nu op 4 februari 2016 een welverdiende (zij het nogal laattijdige) huldiging in het Kursaal van Oostende. Maar beter laat dan nooit !

"The Seabirds" kenden reeds in 1960 een vrij opzienbarende doorbraak met hun single "Protest Rock", al onmiddellijk tevens (en misschien vooral) een "political statement" omdat dit een daverende en bejubelde uiting was van tienerprotest ("een archi slecht humeur!") tegen het wettelijk verbod op toegang van minderjarigen (-18) tot danszalen en dancings. Duidelijk een ultieme tegenzet van het "establishment" tegen al dat oprukkend "jong revolutionair geweld" en die "ontluikende decadentie" die stormachtig was ingeluid met "Rock around the clock" van Bill Haley & his Comets. En hoe klonk dat ook weer ?

"Wij protesteren en vinden het gemeen!
Wij protesteren, waar moeten wij nu heen ?
Wij willen rocken en vinden het zo fijn !
't Is toch geen zonde nog zo jong te zijn ? "

Een tekst die als "statement" toch wel voldoende duidelijk was ! Tussen haakjes : die historische single (intussen voor verzamelaars een fel begeerde "collector's item" geworden) werd uitgebracht onder de label "Hella" ... en dat was eigenlijk heel gewoon een plasticfabriekje dat "voor de aardigheid" ook nog wel eens een plaatje perste, wat thans onvoorstelbaar geworden is ! En wat die single des te meer "historisch" maakt !

Aangedreven door dit onverhoopt succesnummer, brachten zij (niet langer in het Nederlands maar in het Engels) in 1961 "In your heart" op de markt, onmiddellijk gevolgd door "Martina" en (in 1962) "Don Quichotte" evenals (in 1963) "Heart and all // In love with you". Voorwaar, een zeer actieve en productieve rock groep ! Maar hun activiteit eindigde reeds in 1963. Een kortstondig bestaan was inderdaad heel vaak het lot van een popgroep, en dit door velerlei oorzaken, waarvan de meest diepgaande allicht de spanning en de stress was die gepaard ging met al die optredens en met al wat er omheen hing. En dit in combinatie met, elk voor zich zelf, ook nog een eigen beroepsleven ! Hoe dan ook, zij waren ongetwijfeld dé grondleggers van de Oostendse rock ... en aanleiding en oorzaak van het ontstaan van andere plaatselijke popgroepen. Want voorbeelden wekken !

Sylvain Vanholme was er de man niet naar om bij de pakken te blijven zitten. Hij trok dadelijk verder op met "**Sylvester's team**" (Sylvain noemde eigenlijk Sylvester), en dan vervolgens met de al vlug wereldvermaarde "**Wallace Collection**", om ten slotte te eindigen met "**Two Men Sound**". Dit Oostends rock fenomeen begon reeds op vijftienjarige leeftijd met een zelf in elkaar geknutselde gitaar, die hij na een eerste optreden in een "crochet" mocht omruilen voor een elektrische gitaar. Hij heeft voortdurend zichzelf "heruitgevonden" en woont nu in Brussel, omgeven door al zijn attributen van een bijzonder rijk gevulde carrière in de Belgische pop. Rudy Brissinck woont in Oostende en is een bekende fotograaf geworden. Benny De Wilde is eveneens in Oostende gebleven en werd als uitbater van het veilinghuis "Luxor" een geslaagde zakenman. Om maar te zeggen : deze originele pioniersgroep barstte van talent ... en duidelijk niet enkel muzikaal !

“The Wallace Collection” : een “daydream” ?

Een mijlpaal in de Oostendse en de Belgische popgeschiedenis is en blijft de legendarische “The Wallace Collection”. Na “Sylvester’s team” wist Sylvain Vanholme al vlug een nieuwe popgroep op te starten, thans aangevuld (nooit voorheen gezien of gehoord!) met twee “klassieke muzikanten” die werden “weggeplukt” uit het Nationaal Orkest van België, namelijk Raymond Vincent (viool) en Jacques Namotte (cello), en die in het popgebeuren niet zo maar plots uit de lucht vielen, want al een tijdje “tussendoor” ook optredend in “Stradivarius”, de allereerste popgroep die zich waagde aan een “mix” van rock en klassiek. Sylvain zag het zitten en koos resoluut in die richting.

Aanvankelijk noemde de band zich de “16th Century”, een historische verwijzing naar de eeuw waarin de muziek in Europa een nieuwe wending begon te nemen. Manager Jean Martin (voordien reeds manager van Sylvester’s team) had het plan om de nieuwe groep te lanceren ... (schrik niet!) vanuit Londen!! Dat klonk erg overmoedig maar in die tijd kon dat voor een Belgische groep blijkbaar nog, want hij vond bij EMI enige belangstelling. Zo gezegd, zo gedaan, en de groep nam de boot naar Engeland. In Londen kregen zij de Australiër MacKay als producer. Maar vooreerst zocht hij naar een andere naam, want “16th Century” leek nogal “old fashioned”. Toevallig, uitkijkend vanuit het raam, viel zijn blik op de naam van een aanpalend museum ... “The Wallace Collection”. *What’s in a name?* Voor deze “new born band” was de EMI studio een echte openbaring, onvoorstelbaar (voor Belgen) hoe je daar in die tijd in de meest ideale omstandigheden kon repeteren en “producen”! Het resultaat was de LP “Laughin’ Cavalier”, wat nu welhaast niemand nog kent (ook al was het een onmiddellijk succes), doch het ging hier vooral en bijna uitsluitend om de song “**Daydream**”, al dadelijk een wereldhit, met als single een verkoop over gans de wereld! Met onvermijdelijk als gevolg een wereldtournee! Toen echter bleek dat in Engeland zelf de plaat niet zo goed aansloeg, besloot EMI daar iets aan te doen en dit via een promotieconcert in de “Marquee” in Londen, en vervolgens een optreden tijdens het beroemd festival van Wight (augustus 1969), met niemand minder dan Bob Dylan ! Was dit een droom of werkelijkheid ?

Maar op de vooravond van het promotieconcert in Londen werd ’s nachts uit hun op straat geparkeerde bestelwagen al het materiaal, al de instrumenten, gewoon alles gestolen ! Als Belg moest je nog leren dat Londen toen al een stad was die geteisterd werd door grote en kleine criminaliteit, aanranding, inbraak, diefstal, noem maar op ! Iedere weldenkende Brit nam zijn voorzorgen en liet niets onbeheerd achter in zijn auto, en zeker niet ’s nachts! Maar voor “The Wallace Collection” was dit een enorme klap waarvan ze zich nooit meer hebben kunnen herstellen. De gestolen instrumenten en apparatuur waren nog niet eens afbetaald, en er moest reeds dadelijk nieuw materiaal worden aangekocht ! En bovendien hadden de twee “klassieke” muzikanten contractueel recht op hetzelfde loon als in het Nationaal Orkest, eigenlijk nogal normaal en logisch maar in de gegeven omstandigheden financieel een zware dobber. Manager Jean Martin zag zich daardoor ertoe verplicht om gewoon alle contracten te aanvaarden, zelfs indien minder goed betaald en/of op minder geschikte locaties. Met als gevolg een vrij chaotische “road movie”, een programma “binnen en buiten”, van het ene land in het andere! En zij waren geen “easy riders”! Tijd om te repeteren was er niet meer, en van nieuwe songs was er zelfs geen sprake. Alles teerde enkel nog op “Daydream”. Reeds in 1971 kende de groep dan ook een roemloos einde. Maar meteen ook het einde van een droom die Oostende als centrum van een baanbrekende evolutie in het internationaal popgebeuren alicht op de wereldkaart had kunnen zetten! Een stelletje ordinaire gauwdieven hebben toen die droom ineens stuk geslagen. Kleine oorzaken, grote gevolgen ...

De blijvende verdienste van “The Wallace Collection” was het voor die tijd revolutionair idee om het popgebeuren te doen aansluiten *bij het klassieke erfgoed* (meer in het algemeen eigenlijk niet typisch voor een “erfgoedstad” als Oostende en in dat opzicht dus nogal verrassend!). Andere platenmerken en groepen (die geld geroken hadden!) hebben geprobeerd om het eveneens over die boeg te gooien, maar nooit nog met een gelijkaardig

succes. Ja, dit was immers een uniek, vlot en vloeiend samenspel van vakmanschap, talent en inspiratie, onder leiding van een figuur die je zelden ontmoet in de popwereld. En als epiloog : Sylvain kwam nadien nog goed aan de kost, o.a. (in het midden van de jaren zeventig) met commerciële singles zoals "Copacabana" en "Charlie Brown", inderdaad nogal commercieel, maar een artiest leeft ook niet van de hemelse dauw. Hoe dan ook, de *Daydream* was hopeloos voorbij ... Zoals in het Zuidafrikaans studentenlied "nooit keer hul nog weer vir mij, vir mij die liefdingbeelde" ... tenzij misschien via een vervolgserie in "De Plate"?

The Silhouets, een volgende supergroep ?

Het Oostends popwereldje was "a very small world", waarin iedereen iedereen kende ... en vaak ook tegen het lijf liep, om zelfs af en toe op te gaan in al weer een andere popgroep. Het was een beetje zoals in het hedendaags huwelijk : vlug samen, vlug weer gescheiden ... en vlug weer "alternatief" bijeen via een "wedersamengestelde" formatie met elk eigen "telgen" en inbreng. Het was dus een wisselend op- en afgaan van "split" en "come together"! Een kat ging er al gauw haar jongen niet meer in terugvinden! Maar dan (zoals de katten bij hun bronstige en luidruchtige nachtelijke "katrollejacht") wel steeds op de indringende en loeiharde tonen van rock die er zeker mocht zijn.

Bob van "The Silhouets" was een echte gitaar freak, en wat die knaap uit zijn gitaar wist te halen, deed soms wel eens denken aan de uiteraard nooit te evenaren Jimmi Hendrix, met wie hij zeker niet te vergelijken was maar wél met Hank Marvin van "The Shadows". Na het "fading away" van "The Seabirds", en los van het kortstondig succes van "The Wallace Collection", waren "The Silhouets" onbetwistbaar de volgende supergroep op de Oostendse pop scène. Hun "thuisbasis" in Oostende was de Taverne "Le Fiacre", waar ze meestal optraden. Maar Bob had voortdurend problemen om de groep bijeen te houden, niet in het minst ook omdat alle groepen de onhebbelijke maar soms bijna noodgedwongen gewoonte hadden om telkens weer een zanger of een muzikant van elkaar "af te snoepen". In zekere zin een vorm van "interne roofoverval" binnen het milieu. Zo gebeurde dit ook met de eerste drummer van "The Swallows", die door "The Silhouets" werd afgesnoept toen zij plots zonder drummer zaten, en dit vlak vooraleer ze ergens moesten optreden. Al die optredens werden contractueel vastgelegd, wat uiteraard voor beide partijen beslist zijn voordelen had, maar het grote nadeel hiervan was precies die contractuele verbintenis om op die datum, op die plaats en op dat uur op te treden met een *voltallige* popgroep, wat echter niet altijd zo evident was! *The sky is the limit !*

Maar "The Silhouets" werden eigenlijk "uit de markt geprijsd", heel eenvoudig omdat zij er niet in slaagden om *echt* mee te spelen in de door de Beatles ingeluide vernieuwing met de revolutionaire "Liverpool sound" (in Engeland "the Mersey rock" genoemd). Gedeeltelijk kwam dit ook omdat zelfs in Engeland (vooral in "mainstream London") die Beatles *aanvankelijk* niet wisten door te breken met hun typische "new sound"... en het dan maar "overseas" gingen proberen in het toen nog naoorlogse Duitsland, waar je als "fremde Rocker" wel nog wat aan de bak kon komen, zij het niet veel meer dan dat. Meer bepaald ("of all places!") in "fucking Hamburg", in de buurt van de beruchte en decadente Reeperbahn (bekend tot in Oostende, vooral bij zeelieden die daar ooit "gepassagierd" hebben). Tja, je zou voor minder een *hamburger* gaan eten! Maar toen ze ten slotte plots doorbraken, was het hek razendsnel van de dam en begon hun fenomenale triomftocht! "The Silhouets" hebben toen die "aansluiting" gemist, of hebben niet tijdig weten "op te snuiven" dat er "something new in the air" was. En het waren "The Swallows" die pienter en snel genoeg waren om in Oostende nog net op tijd de rol op zich te nemen van "the new pop gateway to the continent", het geslaagd "vertalen" van de "Liverpool sound" in een plaatselijke "Ostend sound". Het zat feitelijk ook zo, dat zo'n imitatie van de Beatles vereiste dat je in je popgroep ten minste over vier zangers beschikte, want (en dat vergeet men soms) de Beatles waren niet alleen een instrumentaal maar ook en vooral een *vocaal* ensemble met *verschillende* stemmen die zeer goed en zelfs haarfijn op elkaar moesten kunnen inspelen (beluister maar eens aandachtig hun LP's, vooral en precies

dat harmonieus en innig samengaan van diverse stemmen;...was dat het geheim van hun immens succes bij een vrouwelijk publiek?).

Maar dat vocaal raffinement was iets dat kennelijk buiten het bereik lag van "The Silhouets". Ze bleven dan maar verder muziek spelen van "The Shadows" ("Apache", enz.), alleszins meesterlijk uitgevoerd ... maar met de genadeloze opkomst van de Beatles was die muziek nu plots uit de mode. Doch Bob was van de hardnekkige soort, en nu al een kwarteeuw is hij koppig blijven zoeken om steeds opnieuw op te starten, met een voortdurende "wisseling en aflossing van de wacht" en zich steeds erop beroepend dat hij nu al een halve eeuw bezig is. Maar ... goed bezig ? *Funny how time flies when you're having fun*", zong Janet Jackson in "Control". Was dit "damage control"?

Kennelijk nog een ander geheim van het succes van de Beatles : hun overrompelende "présence" op de scène, het intens en obsederend samengaan van ritme, beweging en non-verbale expressie. Reeds in Hamburg moet er iemand hun dat hebben bijgebracht. Aanvankelijk stonden zij - net zoals toen iedereen - maar wat te jengelen op een gitaar. Was die "iemand" overgewaaid vanuit het Parijse Quartier Latin? Want precies daar ontstond in de jaren vijftig wat men daar noemt het fenomeen "auteur/compositeur/interprète", een zanger die zijn eigen liedjes schrijft en componeert en er vervolgens op de scène zelf de kenschetsende gestalte aan geeft. En, niet onbelangrijk, het kon soms ook een *groep* zijn, zoals (de nu allang vergeten maar toen populaire) "Les Frères Jacques". Ja, wie weet ? De popgeschiedenis bevat nog veel raadsels.

Kamagurka : van alle markten thuis ... en de kunst van het provoceren

Ofschoon geen popzanger (ook al scheelde het op een bepaald moment niet veel), toch mag het fenomeen Kamagurka (Luc Zeebroek, °1960) in dit typisch Oostends verhaal niet ontbreken. Zijn geboortestad is Nieuwpoort, maar al sedert zijn jeugd jaren is hij in alle opzichten zeer nauw verbonden met Oostende. Nog maar pas vijftien kreeg hij al tekeningen afgedrukt in "De Zeewacht", voorzeker geen slecht begin! Hij was leerling in het Atheneum en de redactie van "De Zeewacht" was daar in de buurt. Zijn eerste "verzameld werk" was een boekje "Verloren inkt", uitgegeven in eigen beheer. Onder het pseudoniem "Kamagurka" belandde hij, nog maar net 18, als cartoonist bij HUMO, waar hij al vlug berucht werd omwille van zijn absurde en onnavolgbare, vaak shockerende humor. Zo ontstond zijn faam als rebelse cult hero, bestendig trappend tegen "heilige huisjes". Hij vond een zielsverwant in een andere "rebel without a cause", in Herr Seele, tekenaar van de stripheld "Cowboy Henk", waarvoor Kamagurka de scenario's leverde. Beiden vonden onderdak bij de krant "De Morgen" ... tot zij er, naar eigen zeggen, "werden buiten geslot" omdat hij "toen nog niet goed kon inschatten wal wel en wat niet kan". Daarna volgden TV-optredens, radioprogramma's, theatershows, schilderen, ... werkelijk van alle markten thuis !

Maar wat weinig bekend is : Kamagurka heeft ook een tijdje meegedraaid in het popgebeuren. In 1978 sloot hij zich aan bij de punkgroep "Dachau Dollies" van Herman Van den Borre (alleen die naam al was erg provocerend!). Eigenlijk heeft hij in zekere zin de punk "gekaapt" om zichzelf een podium te kunnen geven als specifieke podiumkunstenaar, meer bepaald als "stand-up comedian" (een benaming die toen nog niet bestond), om te kunnen experimenteren met "grappige" en provocerende bindteksten. Alzo werden de Dachau Dollies al vlug een hoogst originele punkgroep. Iets in de aard van Zappa, maar met ook nogal wat reggae erdoorheen. Ze schopten wild om zich heen, tegen "de gevestigde orde" ... en soms zelfs tegen "alternatieven" op wie zij het niet zo goed begrepen hadden.

Na dit Dachau intermezzo vormde Kamagurka met Johan De Smet de (moeilijk te omschrijven) groep "Kamagurka en de Vlaamse Primitieven" (met later ook nog Peter Vermeersch en Guido Naessens). Dit was omschakeling op een totaal ander genre, met als bizarre oorzaak een optreden van niemand minder dan Eddy Wally. Kama vond "die onnozele walskes en tango's

en al die zeveer en kitsch eigenlijk veel toffer dan punk". Die persiflage leverde wel enkele "opmerkelijke" singles op, zoals "Constant degoutant", "Marjoleintje" en "Een klein maar dik leger" evenals (in 1987) een LP "De pijn van het zijn". Kama is dan met zaalshows begonnen. Hij was geen punker maar hij belichaamde toch wel die typische punk attitude, altijd uitdagend en op zoek naar controversen. Hij maakte een kunst van het provoceren ! Zoals de "Sex Pistols" en de "Monty Python Show". Volledig in die lijn lag zijn eerste TV- optreden bij de VPRO met "Sfeervol bullshitten", volgepropt met absurde teksten à la Becket en gedrenkt in surrealistische toestanden en uitdagende wendingen.

Maar in Oostende was men intussen al veel gewoon geworden. Er werd niet zwaar aan getild, wel integendeel, en hij heeft er zeker een ruime achterban verworven, samen met Herr Seele. En het plaatselijk establishment bleek ongevoelig te zijn voor al die "bullshit". Meer nog : in februari/maart 2017 werd hij in Oostende door de Schepenen van Cultuur vereerd met een expo van eigen beeldend werk "omdat dit ook de jeugd kan aanspreken". Misschien geven ze hem ooit nog de Cultuurprijs ? Hij zou er alvast hartelijk kunnen om (grijns)lachen! Ja, Kama, goed bezig, doe zo voort! En ook Herr Seele is goed bezig. Onlangs nog werd zijn schilderij "The fallen Madonna with the big boobies" (waar haalt hij het toch?) geveild voor liefst 2.900 Euro, en dit ten voordele van KW IBIS. Beide kompanen zitten blijkbaar behoorlijk in de lift, al dan niet "voor het goede doel", dat zien we nog wel.

Punk en tegencultuur

Punk was een laatste uiting van collectief verzet tegen het establishment, net zoals bij de hippies en de "flower power" beweging in de jaren zestig, maar dan wel vanuit een andere voedingsbodem. In Oostende heeft die rebelse houding zich voor het eerst gemanifesteerd in 1960 met "Protest Rock" van "The Seabirds" en sedertdien is dit eigenlijk nooit weg geweest. Zij het dan wel dat dit kennelijk nooit een maatschappelijke en dus politieke invloed heeft gehad, want op dat vlak is er in Oostende zelden beroering (met destijds de maatschappijkritische stadskrant "De Stoeten Ostendenaore" als enige en tijdelijke uitzondering, en voor het overige geen drukkingsgroepen, tenzij "Dement"). Het Piers tijdperk was blijkbaar een leerschool in gestroomlijnde volgzaamheid, ook al weet je eigenlijk nooit precies wat er in Oostende "onderhuids" zo allemaal leeft en broeit. Toch zijn in de voetsporen van "The Seabirds" alle andere gevestigde namen en pop groepen naar voor gekomen. Geen zeemzoete charmezangers, geen zoetgevooisde "crooners", geen smartlappenslijters, geen commerciële hielenlikkers, maar gedreven zangers en popgroepen die toch ergens een "boodschap" wilden uitdragen, al was het maar van "vrijheid, blijheid!". *Message in a bottle ...*

Punk was als dusdanig een *tegencultuur*. Maar het heeft niet lang kunnen stand houden, want vanaf de jaren tachtig kwam er op de popscène een toenemende *individualisering*. Op de barricade gaan staan, het hoefde niet meer. Maar toch is iemand als Kamagurka steeds zichzelf gebleven, weliswaar nu intussen "older, wiser and sadder" geworden (ja wie niet?). Hij blijft alleszins zichzelf vernieuwen, zoals nu ook nog in de kunstvorm "accidentalisme". "De rode draad doorheen alles wat ik doe, ben ik zelf. Daar haal ik mijn inspiratie uit. Mijn creatiefste momenten zijn er altijd als mijn knop op nul staat, wanneer niks moet", zo ziet hij het zelf. "Gnooti seauton – ken je zelf", zei Socrates.

Over die tegencultuur schreef een Duitse journalist : "Es hat ja die kommende Weltentwicklung irgendwo auf den Punkt (oder Punk?) gebracht. Denn es war tatsächlich die geistige zwar brutale Anweisung zur Neuausrichtung unseres Lebens. Nur ein ausserordentlicher Punker konnte den Mut und die Freiheit haben, das für uns in aller Frechheit zu erklären" (Het heeft de ontwikkelingen in onze wereld ergens op punt (of op Punk?) gesteld. Het was eigenlijk de spirituele, zij het dan wel brutale opdracht om ons leven anders te gaan inrichten. Enkel een excentrieke Punker kon de moed en de vrijheid bezitten om dat voor ons onbeschaamd uit de doeken te doen). Ja, alleszins "stof ter overweging". Of moet er nog zand zijn ?

(wordt vervolgd)

JULES GODAER, CRIEUR PUBLIC

Door Yves DINGENS

Op 3 september 1906 overleed te Oostende een bekende volksfiguur in de persoon van Jules Godaer, crieur public (1). De man was alhier geboren op 7 juni 1839. Hij huwde op 26 mei 1869 te Oostende met Nathalie Jeanne Quaegebeur, arbeidster, geboren op 4 april 1843 te Nieuwpoort en overleden op 15 maart 1882 te Oostende, amper 38 jaar oud (2).

Jules Godaer woonde in de Babylonestraat 19 (3) en werd, getrouwd aan zijn filosofische overtuiging, van hieruit burgerlijk begraven op donderdag 6 september 1906 om 15 uur (4).

We beschikken niet over een portret van Jules Godaer doch kunnen ons wel een idee vormen hoe hij er uitzag. Hij was tamelijk groot, pezig-taai en zwart. Hij had een lange hals met vooruitstekende adamsappel. Hij sprak met een geprononceerde neusstem en hieraan had hij blijkbaar een deel van zijn populariteit te danken (5).

Sinds 1865 vervulde Godaer meer dan veertig jaar lang de taak van "crieur public" of "sonneur public": openbare stadsomroeper (6). In het Oostends dialect was hij bekend als "Juul den Uùtklienker" (of den Uùtbeller) (7). Op alle kruispunten en in 't algemeen op plaatsen waar veel volk samenkwam liet hij zijn bel weerklinken en kondigde vervolgens allerhande berichten aan die de bevolking konden aanbelangen zoals de organisatie van verkopen, inwoners die zaken hadden verloren, berichten van het stadsbestuur, e.d.m.

Bij wijze van voorbeeld:

"Men meldt ons dat de honden in Oostende moeten worden gemuilband (als gevolg van een uitbraak van hondsdolheid in Brugge). Het enige wat we vreemd vinden is dat deze verordening nergens uitgeplakt is. Weliswaar heeft de openbare omroeper dit aangekondigd aan de ganse bevolking, maar alle Oostendenaars eigenaars van honden zijn niet geacht de omroeper te hebben gehoord" (8). In deze tijd bestond er zowel gratis als betalend lager onderwijs. Ouders die kozen voor gratis onderwijs moesten zich hiervoor laten inschrijven. Het bericht dienaangaande werd normaal verspreid via de stadsomroeper (9).

Verloren voorwerpen kwamen ook vaak terecht dankzij de stadsomroeper zoals blijkt uit volgend bericht:

"Zaterdagavond had de heer Helsmoortel, hoofd van een brigade arbeiders werkzaam in het Leopoldpark, drie bankbiljetten van 20 frank verloren, die hij als betaling had ontvangen. Hij liet dit verlies aankondigen door de stadsomroeper en nodigde de persoon die deze bankbrieven zou gevonden hebben uit om ze te bezorgen aan het bureau van openbare werken. De genaamden Jean Lambrechts, Auguste Bourguignon en Ernest Eyland, arbeidersvoormannen, hadden de verloren biljetten gevonden en hebben ze teruggebracht naar het stadhuis vanwaar men hen heeft doorgestuurd naar de woning van Helsmoortel. Ze overhandigden hem de 60 frank en hij gaf hun 7,50 frank als beloning. Dergelijke eerlijke daden verdienen het om vermeld te worden" (10).

*
* *

De Oostendse auteur William Coolen (11) gaf ons in een reeks "*Images d' autrefois*" dit beeld van "Le Sonneur public" dat we hebben trachten te vertalen:

"Hij trok doorheen de straten, omringd door de gonzende zwerm van een troep volkskinderen die hem overal volgden waar hij ook ging, geamuseerd als ze waren door de verbazende breedsprakigheid waarmee hij wonderlijk goed begaafd was.

Op openbare plaatsen, voor drukbezochte cafés, op drukke kruispunten maakte hij halt. De

voorbijgangers vormden een kring om hem zoals omheen een zanger, nieuwsgierig om te weten of de krekel die ze hadden gevonden, hun geen rijke beloning zou bezorgen. Zijn oog kon de zaak goed beoordelen. Hij wist het geschikte ogenblik af te wachten om zijn litanie voor te dragen, zoals een deurwaarder die onder de liefhebbers de ernstige kopers zocht vooraleer zijn verkoop te beginnen.

Hij zwaaide eerst met zijn bel en vervolgens las hij met een neuzelende stem het geplooid vierkante stuk papier dat hij tussen de vingers hield.

Hij sprak steeds dezelfde zinnen uit, gemodeleerd in een identiek stereotype en de echo kreeg er genoeg van te herhalen: "Men heeft een gouden uurwerk verloren. Er zal een goede beloning zijn voor degene die het zal terugvinden".

De openbare omroeper was een mensenkenner. Hij wist de woorden te scanderen als een leraar dictie en, wanneer het bericht belangrijk was, liet hij het voorafgaan door dit gebiedende belgerinkel dat men hoort wanneer de priester de heilige hostie verheft op het ogenblik van de Elevatie.

Hij wist zijn kleine toespraak te besluiten met enkele amusante woorden die de bekommerde voorhoofden uit de plooi haalden.

De schoolmeester en de krantenverkoper hebben de openbare omroeper uit onze straten verbannen, want de ene heeft zijn mensen leren lezen en de andere heeft zijn kranten goedkoop weten te verspreiden. Hij heeft zijn traditionele bel moeten prijsgeven vermits zijn nut was verminderd en hij was te trots op zijn beroep om een eenvoudige publiciteitsagent te worden" (12).

De Oostendse "*sonneur de ville*" zoals uitgebeeld door Jules Godaer, is een typische volksfiguur die dan ook voorkomt in populaire revues. Twee voorbeelden:

"Ter afsluiting van de winterfeesten organiseerde de vereniging "*Hoop in de Toekomst*" op zondag 20 maart 1892 een "concert bouffe" gevolgd door een "sauterie" in Hotel Saint-Denis. Het concert omvatte talrijke nummers die veel bijval genoten zoals het ballet, de clowns en wassen beelden, Hercules, een beren-temmer, een zangeres en een baby, een virtuoze neger en de "*sonneur public*" (13).

"In 1904 werd in de schouwburg "Eldorado" in de Langestraat de revue vertoond ontworpen door "Good Devil", pseudoniem van een lokale journalist. Acteur Paul Murio oogste veel succes met zijn uitbeelding van de "*sonneur public*" (14).

*

* *

Omroepers waren al belangrijk in de Oudheid (inzonderheid in Griekenland) en in de Middeleeuwen waar ze tot taak hadden de koninklijke verordeningen of stedelijke besluiten aan te kondigen. Dit beroep was verbonden met dat van veldwachter of van stadstrommelaar, en bleef zelfs behouden tot in de jaren 1960 in Zwitserse dorpen. Het Verenigd Koninkrijk, Canada en Australië hebben nog een enorm contingent van openbare omroepers, met een heropleving vanaf 1980.

Het beroep werd uitgeoefend door mannen van bescheiden afkomst en vereiste uiteraard dat men kon lezen, tenzij de omroeper geholpen werd door geletterde mannen die hem zachtjes de tekst voorlezen die hij dan herhaalde (15). De berichten werden vaak omgeroepen vanop de pui van het stadhuis of vanop de roepsteen nabij de kerken. Ook aanbiedingen van middenstanders werden omgeroepen.

In Oostende kennen we de naam van Mattheus De Moor die benevens enkele andere openbare ambten (schepen, vierde schepen, burgemeester, stadsthesaurier) en private functies (wijn- en brandewijnkoopman, concessionaris en reder koopvaardij en kaapvaart) ook het ambt van "gezworen clincker" (stadsomroeper) uitoefende in 1692 en in 1715-16 (16). In de "*Costumen ende Keuren der Stad ende Port van Oostende*" wordt het ambt van "*sonneur*

public” ook vermeld; er wordt gepreciseerd dat het aan de meestbiedende wordt verkocht: de sonneur public ontvangt een loon van vijf florijnen per jaar:

Le sonneur de la ville continuera de tirer annuellement cinq florins , le tambour six florins. Ordonnons que les emplois suivans, chaquefois que l'un ou l'autre viendra à vaquer, soient vendus au plus offrant & dernier enchérisseur et qu' à cet effet se fassent deux affiches, avec interstice de huit jours:

- ceux des quatorze porteurs de sac
- des quatorze charetiers ou brouetteurs
- du sonneur ou crieur public
- de l'office de Vergadering-Meester
- des quatorze messagers (17)

In de tweede helft van de negentiende eeuw is “crieur public” een openbare functie waarin men benoemd wordt door de gemeenteraad die ook het loon vastlegt. Zo verdient een omroeper in Oostende in 1865 9 frank per jaar (Ter vergelijking: de havenmeester verdient dan 1270 frank per jaar (18) en in 1877 is dit jaarlijks bedrag gestegen tot 25 frank, terwijl een havenmeester dan 1600 frank verdient) (19). Niet direct een job om rijk mee te worden: hij werd dan ook uitgeoefend als bijberoep. Zo was Jules Godaer naast “crieur public” ook deurwaarder bij de dienst belastingen en belast met de organisatie van verkopenen zoals blijkt uit volgende (Nederlandstalige) aankondiging (20):

Van wege de Koning, de Wet en het Recht

KOOPDAG BIJ RECHTSMACHT.

Op donderdag 14 april 1898 om tien ure voormiddag zal Godaer Jules, Deurwaarder der directe belastingen te Oostende, overgaan op de Groote Markt te Oostende tot de openbare verkoop van inbeslaggenomen goederen op den heer Devriendt Jean, Kapellestraat 48, bij proces verbaal van zelfden Deurwaarder in date van den twee en twintigsten Maart en bestaande in bedbakken, stoelen, kassen (sic), tafels en meer andere voorwerpen.
Op komptant zonder verhoog.

JULES GODAER

We weten ook dat Jules Godaer op 24/01/1869 verkozen werd tot korporaal bij de 4e compagnie van de burgerwacht (21) en in 1883 tot sergeant (22). In 1851 staat zijn naam vermeld op de in tekenlijst voor het oprichten van een monumentale kerk te Oostende ter nagedachtenis van de eerste koningin der Belgen, met een bijdrage van 5 frank (23). In 1886 staat hij vermeld als kiezer voor de wetgevende kamers (24). In deze tijd van cijnskiesrecht betekent dit dat hij minimum een bepaald bedrag aan belastingen betaalde (25).

Jules Godaer veranderde enkele malen van verblijfplaats. In 1886 en 1887 woont hij in de Ooststraat 32. Hij wordt steeds als “crieur public” vermeld. In 1889 woont hij nog altijd in de Ooststraat 32 maar als beroep wordt aangegeven “publicateur-afficheur”. In 1892 woont hij (weer “crieur public”) in de Ooststraat 36. In 1897 woont hij in de Witte Nonnenstraat 24. Zijn laatste woonplaats was, zoals eerder vermeld, Babylonestraat 19 (26).

*
* *

*En Flandre. – Le crieur public.
In Vlaanderen. – De belleman.*

De Gentse Belleman (Wikipedia)

Copyright Prov. West-Vl.-Westflandricq

Na de Eerste Wereldoorlog was het ambt van “crieur public” te Oostende verdwenen, hoewel men soms nog eens met weemoed teruggacht aan deze figuur die toch zijn nut had, bv. bij het terugvinden van verloren voorwerpen; men kon wel een aankondiging plaatsen in de lokale kranten, maar die verschijnen niet elke dag (27).

In sommige gemeenten bleef de omroeper nog enige tijd bestaan.

In Brugge werden vóór de Eerste Wereldoorlog de berichten omgeroepen door de lokale politie.

In Blankenberge verdween de “crieur public” met de oppensioenstelling in 1929 van de laatste titularis, de heer Dewilde: “De brave Dewilde is met pensioen gegaan. We zullen hem niet meer horen zijn afkondigingen scanderen met allerlei tussenkomsten en grappige toevoegingen:

Eerste bericht! Een goede beloning voor wie in hotel X zal terugbrengen: een gouden ring versierd met een diamant, door een dame verloren op het strand.

Tweede bericht! Vanavond om 8 uur, in Taverne Y, een concert door het quatuor Z, universeel bekend in Blankenberge.

Derde bericht! Verloren, terug te bezorgen tegen beloning in hotel W, een klein wit-zwart hondje met lange staart, op het staketsel kwijtgeraakt.

Een schilderachtig tafereel is verdwenen uit de badstad” (28).

Nog enkele voorbeelden: in Ettelgem, waar de omroeper aankondigingen deed na de Mis (29),

in Nieuwpoort tijdens de Tweede Wereldoorlog **(30)**. Tijdens de Eerste Wereldoorlog in Knokke werd op 19 augustus 1915 een cinemavoorstelling georganiseerd door het Marinekorps: deze werd aangekondigd door affiches en op 19 augustus 's morgens ook door de stadsomroeper **(31)**. In Florenville (prov. Luxemburg) in 1923 informeert de "cricur public" de inwoners dat zij zich tussen 7 en 8 uur kunnen bevoorraden in water bij de openbare fontein (32). Op 5 februari 1932 moest de gemeenteraad van Middelkerke antwoorden op de vraag van de veldwachter welke bijkomende functies deze mocht uitoefenen. De raad stond hem volgende bijkomende functies toe: openbare omroeper, helper bij kadastrale operaties en bode bij de commissie van openbare onderstand **(32a)**.

*
* *

Heden ten dage is de stadsomroeper nog steeds een folkloristische figuur. Maar in deze tijden van ongebreidelde communicatiemogelijkheden bestaat zijn rol nu voornamelijk in het begeleiden en opluisteren van optochten en festiviteiten. Het meest bekend is de Gentse bellenman die met veel brio de jaarlijkse Gentse Feesten inluidt **(33)**. Ook in Oostduinkerke is er een bellenman actief, bv. bij de Vissersstoet. Tijdens de jaarlijkse H. Godelieve processie, begin juli in Gistel, vertelt een omroeper die mee opstapt het verhaal van Godelieve.

In Oostende verscheen opnieuw een bellenman in 1973 **(34)**: een foto toont hem vóór het nu afgebroken (hoe anders?) café "Petit Paris". In de Oostendse carnavalstoet van 2009 verscheen de Izegemse bellenman Guy Vandendriessche als "bellenman" of "stadsomroeper" **(26)**. Hij kreeg ook als eerste bellenman in Vlaanderen het erelidmaatschap van de prestigieuze Europese snorrenclub van Antwerpen **(35)**. Het Belgisch kampioenschap voor bellenmannen had op 2 augustus 2009 plaats in Oostende **(36)**: de winnaar was toen de Veurnse bellenman Joris Goens.

Veurne heeft sinds 2005 een officiële bellenman en de titularis Joris Goens is werkelijk de geknipte persoon voor deze functie. Hij is iemand met veel talent: hij trad op als toneelspeler, als clown Giorgio en is ook gekend als Herodes van de boetprocessie.

"De functie van 'stadsbellenman' is de laatste jaren in vele Vlaamse steden terug in ere hersteld. De functie behelst het aankondigen van evenementen en feestelijkheden in de stad. Het beeld van de bellemann aan het Veurnse Landshuis werd al door menig toerist op de gevoelige plaat vastgelegd. Hij moet bij festiviteiten ook de "orde" handhaven. Een stadsbellenman moet over een krachtige stem beschikken (met een stemvolume van 120dB in open lucht verbrak Joris Goens het wereldrecord **(37)**, een voornaam voorkomen (een soort veldwachterskostuum) hebben en ook de plaatselijke geschiedenis kennen. Joris Goens vult die functie ook in met een eigen stijl. Zowel volwassenen als kinderen kunnen zijn optreden appreciëren", aldus schepen voor toerisme Jozef Goens. Een bellenman als Joris geeft een onbetaalbare uitstraling voor Veurne: de kranige vijftiger is een levende publiciteit voor zijn stad. Hij is aanwezig op verschillende Veurnse activiteiten en zijn agenda en activiteiten kunnen op facebook gevolgd worden. Hij verzamelde ook een groot aantal trofeeën **(38)**. Zo staat hij in het Guinness Book of Records als wereldrecordhouder druiven vangen met de mond in drie minuten. Hij won reeds zevenmaal het Belgisch kampioenschap voor bellenmannen. In augustus 2016 werd hij in Colchester kampioen van de gilde van de Europese Bellenmannen met negen internationale deelnemers **(39)**.

In Brugge was Albert Cerisier beroepshalve werkzaam bij de Brugeoise en de Gistfabriek. Daarnaast kwam hij ook in de revuewereld terecht (Excelsior en Het Brugse Narrenschip), hij ging revues schrijven en was ook damesvoetbalscheidsrechter. Sinds 1985 was hij ook de officiële stadsomroeper voor Brugge waar hij telkens zijn zelfgeschreven tekstrollen voorlas met veel présence en een krachtige stem. Hij bleef deze taak vervullen tot zijn onverwacht overlijden op 71-jarige leeftijd begin mei 2007 **(40)**.

Een absoluut recordhouder zal wel de stadsomroeper van Sluis zijn, Cees Blaeke, die na een carrière van 70 jaar op 84-jarige leeftijd met pensioen ging. Een boek werd aan hem gewijd (41). Nederland telt nu nog 26 stads- en dorpsomroepers. Ook in Frankrijk hebben in het eerste decennium van deze eeuw enkele gemeenten een crieur public in dienst genomen.

In Hastings werd in 1978 "The Ancient and Honourable Guild of Town Criers" gesticht, toen stadsomroepers samenkwamen na het Britse kampioenschap en een "comitee" verkozen werd. Het doel was de organisatie van competities te regulariseren en regels te bepalen die de stadsomroepers moeten volgen (42). In 1984 werd in België onder impuls van Gentenaar Julien Pauwels (eerst belleman van Drongen, was hij nadien de officiële bellenman van Gent van 1988 tot 2007) een "Orde van de Bellemannen" opgericht. Op 1 februari 1999 werd in de schoot van deze Orde overgegaan tot de oprichting van de vzw "Gilde van de Bellenmannen van het Europese continent" die alle Town Criers van het Europese vasteland tracht te verenigen om also het culturele en toeristische patrimonium meer bekendheid te geven. Ze staat eveneens in voor het organiseren van wetenschappelijke, toeristische en recreatieve aangelegenheden voor haar leden en sympathisanten. De vzw verscheen in het Belgisch Staatsblad op 27 mei 1999 (43).

Vermelden we nog dat op dit ogenblik het idee leeft bij de Gilde van de Bellemannen om hun traditie door de Vlaamse overheid te laten erkennen als immaterieel erfgoed (44).

Tot besluit nog deze overweging:

"Wellicht de eerste vorm van het "dagblad" was de stadsomroeper van weleer die op zijn ronde door de stad de berichten en mededelingen uitschreeuwde die de bevolking interesseerden. In hun tijd vervulden die mensen een uiterst belangrijke sociale functie. Zij speelden de rol van reclameborden, kranten en radio-omroepers van heden" (45).

VERWIJZINGEN EN BRONNEN

- (1) L'Echo d'Ostende, 04/09/1906
Le Carillon, 05/09/1906.
- (2) http://tenboome.webruimtehosting.net/genealogie/family.php?id=F59357&main_person=/195816
<https://www.ghezibde.net/genealogie/family.php?famid=F53205&ged=Vanderlynden.ged>
L'Echo d'Ostende van 2/4/1882 vermeldt Nieuwpoort als overlijdensplaats van Nathalie Quaegebeur.
- (3) De nu verdwenen Babylonestraat verbond de Hendrik Serruyslaan met de Aartshertoginnestraat ter hoogte van het voortuintje naast de ingang van het Koninklijk Lyceum (thans Basisschool). Het behouden gebouw links was de herberg "*Het Hof van Belofte*". Een plan van aanleg van 22/02/1910 voorziet alle huizen en achterhuizen te onteigenen en de straat op te sloppen in het nieuw op te richten schoolgebouw. Het straatje verdween omstreeks 1921-22 bij de bouw van de middelbare meisjesschool (later Koninklijk Lyceum). De naam van de straat herinnert wellicht aan het bestaan van het *Babylone bastion*, een uitspringend gedeelte van de vestingwal die gesloopt werd tussen 1865-1875 (Bron: D. Deschacht, *Oostendse straatnamen*, 1998, p. 25).
Een andere verklaring is de volgende: "De straat is zo genaamd omdat, na het beleg, het er waarlijk gelijk in Babylonië toeging. Elk wilde er gaan wonen omdat de inwoners er twaalf jaar lang vrij van belastingen waren en dat de schuldeisers tegen hen niets konden doen tijdens het eerste jaar van hun nieuw verblijf (De Zeewacht; 16/10/1920).
Zie ook Raymond Van Craeynest: *De Babylonestraat*, in: De Plate, XXIV, 1995, p. 296.
- (4) L' Echo d'Ostende, 04/09/1906 en Le Carillon, 05/09/1906.
- (5) Het Kustblad, 22/12/1954.
- (6) Jules Godaer wordt voor het eerst vermeld als crieur public in het "*Bulletin Communal de la Ville d'Ostende*" van 1865 (p. 99): "Au sieur Godaer, crieur public, traitement 9,00 fr.)"

- (zie ook p.68). In het "*Bulletin Communal*" van 1864 is de titularis van deze functie een zekere Demoor (p. 149) met een wedde van 9 frank: (p. 149: "Payé au sieur Demoor, crieur public – 9,00 francs). Daarnaast vinden we ook: "Payé au sieur Demoor messenger 900 francs". Allicht gaat het om dezelfde persoon?
- (7) Het Kustblad, 22/12/1954.
 - (8) Le Carillon, 30/11/1899.
 - (9) L' Echo d'Ostende, 15/11/1865.
 - (10) L' Echo d'Ostende, 27/03/1873.
 - (11) William Coolen (geb. 1896, overlijdensdatum onbekend) was liberaal gemeenteraadslid in Oostende van 1927 tot 1938, publicist, gehuwd met Alice Hisky (+ 1936), stichter-redacteur van "*La Flandre littéraire*", schoonzoon van de eigenaar van cinema *Forum*. Adres: Kemmelbergstraat 9, Oostende.
 - (12) Le Carillon, 15/02/1922
De reeks artikels van William Coolen werd nadien gebundeld uitgegeven onder de titel "*Profils d'autrefois*" door William Coolen (Editions de *la Flandre littéraire*, Imprimerie Centrale A. Bouchery, Ostende) (Le Carillon, 20/12/1922).
 - (13) L' Echo d'Ostende, 27/03/1892.
 - (14) L' Echo d'Ostende, 04/09/1906.
 - (15) www.wikipedia.org/wiki/crieur_public
 - (16) <http://www.oostende.be/product.aspx?id=4576>
oostendse biografieën A-Z
Extraits de la Biographie Nationale avec quelques annotations, Ostende 1900, p. 82-89.
 - (17) <https://books.google.be/>
 - (18) L'Echo d'Ostende, 25/01/1865.
 - (19) L' Echo d'Ostende, 20/05/1877.
 - (20) Le Carillon, 15/04/1898.
 - (21) L' Echo d'Ostende, 31/01/1869.
 - (22) L' Echo d'Ostende, 10/05/1883.
 - (23) Feuille d'Ostende, 19/01/1851.
 - (24) L'Annuaire du commerce et de l'industrie de la ville d'Ostende, par Auguste Stracké, Première édition, 1886, p. 78 en 57.
 - (25) Dit bedrag werd in de grondwet van 1831 vastgelegd. De cijnsvereisten waren evenwel sterk verschillend en varieerden per stad en per provincie. In maart 1848 werd besloten de kiescijns van 100 florijnen terug te brengen op 20 florijnen (grondwettelijk minimum) en de cijns werd uniform gebracht doorheen het land. Door deze maatregel steeg het aantal kiezers van 1 % tot 2 % van de bevolking, d.w.z. 80.000 (mannelijke) kiezers. In 1883 werd bovendien het ca pacitair – of bekwaamheidsstemrecht ingevoerd op gemeentelijk en provinciaal niveau. Mannen uit een aantal beroepscategorieën, met een bepaald diploma of geslaagd voor het kiesexamen, voegden zich aldus bij de gewone cijnskiezers en kozen gemeente- en provincieraadsleden.
(Bron: herman de croocentrum.be/index.php/nieuws/23-2011-4/54-historiek-van-het-parlementair-stemrecht-in-belgie).
 - (26) L'Annuaire du commerce et de l'industrie de la ville d'Ostende, par Auguste Stracké. Editions 1886, 1887, 1889, 1892, 1897.
 - (27) Le Carillon, 17/10/1925.
 - (28) La Saison d' Ostende, 18/07/1929.
 - (29) Panne-Strand. Het Strand, 05/09/1942.
 - (30) Panne-Strand. Het Strand, 22/03/1941 en diverse nummers van "De Duinengalm" van 1941.
 - (31) L'Echo d'Ostende, 06/03/1920.
 - (32) L'Echo d'Ostende, 11/08/1923.
 - (32a) Le Carillon, 13/02/1932.
 - (33) <https://nl.wikipedia.org/wiki/stadsomroeper>
In mei 2012 won de Gentse bellenman Willy Van de Putte (68 jaar) als eerste Gentenaar ooit het Belgisch kampioenschap bellenman, vooral dank zij zijn indrukwekkend

- stemvolume. <http://www.nieuwsblad.be/cnt/053> qc b q 5
- (34) Het Nieuwsblad, 21/07/1973: Bellenman in Oostende opnieuw de straat op. Een mooie foto door Alan Gignoux: *Un crieur public avec sa cloche à Ostende (Belgique)* zie <http://fr.dreamstime.com/image-editorial-un-crieur-public-ostende-belgique-image> 42945025
- (35) <http://oostende-ingeblogd.skynetblogs.be/archive/2009/03/10/deel1-de-carnavalstoet-in-oostende-2009.html>
- (36) <http://www.nieuwsblad.be/cnt/gjk> poo 9a.
- (37) <http://www.focus-wtv.be/video/veurnse-bellenman-heeft-luide-stem>
- (38) [www.westhoek.be/jewaserbij/1561/vw-award-voor-belleman-joris goens](http://www.westhoek.be/jewaserbij/1561/vw-award-voor-belleman-joris-goens)
- (39) Het Nieuwsblad, 22/08/2016.
- (40) De Standaard, 02/05/2007.
- (41) <https://www.gemeentesluis.nl/Nieuws>
Activiteiten/nieuws/2012/Augustus/Cees_Blaeke_70_jaar_stadsomroeper_van_Sluis.
<http://www.ad.nl/ad/nl/1012/Nederland/article/detail/4148789/2015/09/24-stadsomroeper-84-Na-73-jaar-is-het-welletjes-geweest.dhtml>.
- (42) <http://www.ahgtc.org.uk>
<http://www.towncrierbromyard.co.uk/info/town-criers-guild.html>
- (43) <http://www.towncriers.be/nl/html>
- (44) Erfgoedcel Denderland, Nieuwsbrief september 2016.
- (45) citaat uit Het Kustblad, 26/02/1965.

MÉÉR OVER LOUISE-MARIE VAN ORLEANS, EERSTE KONINGIN DER BELGEN.

door Emile SMISSAERT

Ten gevolge van het afsterven op 5 december 2014 van koningin Fabiola werd haar woonplaats, het kasteel van Stuyvenberg in Laken (Brussel) vrijgegeven en ontruimd. Onder meer zeer oude, tot dusver ongekennde documenten kwamen aan het licht en in het publiek domein terecht die voor historici "nieuwe perspectieven voor onderzoek" aanreiken. Een geleerde bracht daaromtrent verslag uit (1).

Wat in dit amalgaam nader onze aandacht wekt, is, voor ons nieuw en tot dusver van het bestaan niet geweten, de correspondentie die gewisseld was tussen koningin Louise Marie d'Orléans (1812-1850), onze eerste koningin, en haar tien jaar jongere broer Henri, prins van Orléans en beter bekend gebleven als le "duc (hertog) d'Aumale" (1822-1897). De prinsen en prinsessen van Orléans die de kinderen waren van Louis Philippe (1773-1850), koning der Fransen (1830-1848), hielden onderling (en met derden) een drukke, niet aflatende stroom van correspondentie er op na (een soort "*scribomanie*"). De handgeschreven "brief" was toenmaals het gebruikelijke, intermenselijke contactmiddel bij uitstek en het biedt voor historici mogelijkheden tot beter inzicht in hun persoonlijkheid en levensgeschiedenis.

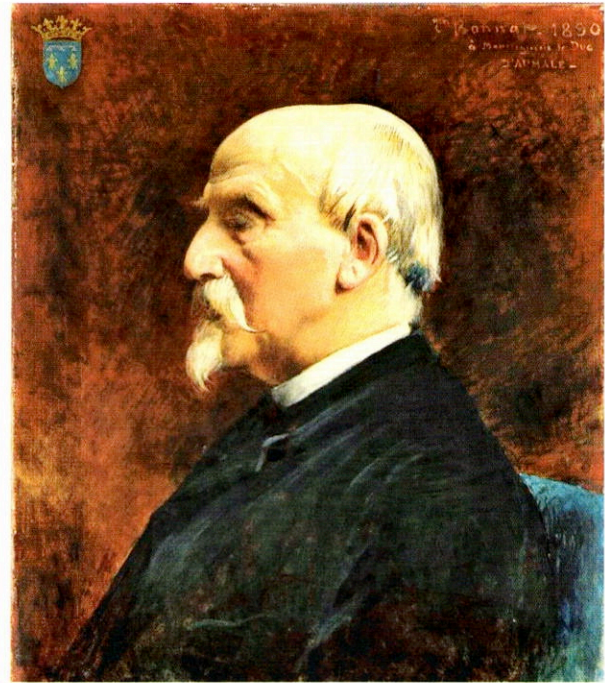
Koningin Marie-Amélie (1782-1866), de echtgenote van Louis Philippe, onderhield door middel van geregelde briefwisseling voeling met o.m. haar oudste dochter Louise die uitgehuwelijkt was aan Leopold I (1790-1865), onze eerste koning. Als door een wonder zijn deze volumineuze documenten bewaard gebleven en het is uit deze bron dat historica Mia Kerckvoorde Louise-Maries biografie kon reconstrueren en rijkelijk stofferen (2).

De correspondentie tussen Louise-Marie en haar jongere zuster Marie die door huwelijk hertogin van Württemberg werd (18013-1839) is, van de kant van Marie, eveneens bewaard en berust nu in het koninklijk archief te Brussel. "Weinig bekend, op zijn beurt heel uitgebreid, verdient het dat op een dag daar studie van gemaakt wordt". De brieven van de andere bestemmelingen, Louise Marie, berusten nog steeds bij de familie, op het kasteel van Altshausen (Baden-Württemberg, Duitsland) (3).

De uitgewisselde brieven tussen de hertog van (duc de) Aumale, haar jongere broer, en onze eerste koningin, zijn oudste zuster, is van beide zijden insgelijks bewaard gebleven. Dit lot was een onderdeel van papieren die in het bezit waren van prins Karel (1903-1983), graaf van Vlaanderen, regent van België, oom van koning Boudewijn (1930-1993); evenzo door erfenis vanaf heden behoed in voornoemd koninklijk archief te Brussel.

Prins Henri "*d'Orléans, duc d'Aumale*" was de vijfde zoon van Louis -Philippe, koning der Fransen, die in 1848 gedwongen abdicatie diende te nemen. Henri, tien jaar jonger dan zijn oudste zus L.-M., was maar 28 jaar op het tijdstip van haar overlijden, te Oostende op 10 oktober 1850. Voor de dagen aldaar, vlak na haar overlijden, zie dienaangaande het artikel van Ivan Van Hyfte in ons tijdschrift uit 1995 (4). In het bijzijn van zijn echtgenote, Marie-Caroline ("*des deux Siciles*", 1822-1869) logeerden ze met de familie in onze stad en woonden ze de begrafenisplechtigheden te Oostende en te Brussel bij.

De correspondentie omvat: vanwege "Aumale" 97 brieven (1828-1850) en vanwege Louise-Marie 77 brieven (1827-1848). Het merendeel van Louise-Maries geschriften aan "klein broertje" stammen van na haar huwelijk met Leopold I en hun installatie in België. De reden is niet ver te zoeken: de jonge vrouw had het moeilijk met het afstand doen van haar familieleden en dit gemis heeft ze goed gemaakt door geregelde post, over en terug, per brief. En "*pour les Orléans, très soudés*" (nauw verbonden met elkaar), werd het heengaan van Louise naar Brussel ook beleefd als dramatisch ...

Tijdens de februari revolutie van 1848 in Frankrijk werd Louis-Philippe verbannen en vond een onderkomen in Engeland. Niet lange tijd daarop gaf de onttroonde koning de geest ... Louise-Marie had hem aldaar kort te voren nog een bezoek gebracht maar was inmiddels zelf getroffen in haar ademhalingssysteem en overleed op haar beurt, op 10 oktober 1850 te Oostende. Ons Stadsmuseum houdt haar aandenken op waardige wijze in ere: de verduisterde sterfkamer en een geslaagd te noemen DVD-opname, in kleuren en verwoord in vier talen, visualiseren haar tragisch te noemen figuur in de geschiedenis van stad en land.

De hertog van Aumale overleefde, na een bewogen professioneel en privé-leven, zijn zus-koningin nog 47 jaren: tot 1897 (5).

N O T E N

- (1) *De précieux documents rejoignent les archives du Palais royal de Bruxelles* / door Olivier Defrance, in het tijdschrift *Museum Dynasticum*; jrg. 28, 2016, nr. 1, p. 21-31: ill.
- (2) *Louise-Marie van Orléans: de vergeten koningin* / door Mia Kerckvoorde. – Brussel, 2001.
Is gelijktijdig ook in het Frans verschenen.
- (3) O. Defrance: o.c., p. 27.
- (4) Ivan Van Hyfte: *Oostende 3 dagen in rouw: 11-14 oktober 1850*, in: *De Plate*; jrg. 24, nr. 4, april 1995, p. 110-112.
- (5) O. Defrance: o.c., p. 27;

VERBETERINGEN EN AANVULLING AAN HET ARTIKEL “VERDWENEN EN ACTUELE KLOOSTERS IN OOSTENDE”

In bedoeld artikel staan een paar fouten (verkeerde jaartallen of typfouten) die best rechtgezet worden

p. 64: Het glasraam in de kapel van kunstenaar Michel Martens is een verwijzing naar het Zonnelied, een gedicht van de H. Franciscus van Assisië (dus niet het Hooglied). Het klooster van de Arme Klaren noemt trouwens Monasterium “het Zonnelied”.

p. 71: De zusterkens der armen verlieten Oostende in 1986 i.p.v. in 1996.

p.72: De 19^e eeuwse schoolstrijd speelde zich af tussen de onderwijswetten van 1 juli 1879 en 20 september 1994 (en niet 1984).

p. 82: De laatste zusters van het Geloof van Tielt verlieten het rusthuis Sint-Elisabeth in 20005 (en niet in 2003).

p. 86: voetnoot (18): het artikel van Raphaël Plasschaert verscheen in Lange Nelle 2010 blz. 27 e.v.

De drie overgebleven Dochters der Liefde (grijze zusters) verlieten op 31 maart 2017 de gebouwen van Zandhille/Schottenburg (naast de Kapucijnenkerk) waarmee zij definitief de stad en hun historische grond(en) zullen verlaten hebben.

De stijgende zorgbehoefte van de zusters is de reden hiervan. Voor Vlaanderen is hun klooster nog in Brugge gevestigd terwijl Brussel verkocht is.

De congregatie is dus aan het terugplooiën en concentreert zich nu verder. Dit is het gevolg van een bijzonder toekomstconclaaf dat zij gehouden hebben.

Lionel Dewulf

Taverne De Zeegeuzen

Uit sympathie

Kapucijnenstraat 39
8400 Oostende

0496 / 93 73 09

Boekhandel 'New Corman'

Uit sympathie

Witte nonnenstraat 38
8400 Oostende

059 / 70 27 24

welcome@cormanoostende.be

TAVERNE JAMES

James Ensorgalerij 34

**AL JAAR EN DAG
DE OOSTENDSE AMBACHTELIJKE
GARNAALKROKETTEN**

exclusief voor West-Vlaanderen:
Munich van 't vat

't Iengels Wienkeltje 'British Goodies'

Christinastraat 56
8400 OOSTENDE (Belgium)
Telefoon 0032 (0)59 44 54 40
tiengelswienkeltje@telenet.be
britishgoodies@telenet.be

*'t Ostends café serveert
lekkere biertjes
met een zeer
uitgebreid assortiment
Noordzee delicatessen!*

Visserskaai 29-30
Oostende
0489/ 981 331

Gesloten op maandag en dinsdag, behalve tijdens schoolvakanties

Specialiteit:
verse vis!

*... met de lekkerste frietjes
van Oostende*

Gesloten op maandag

100it

**WEB DESIGN, SOFTWARE & SERVICES
IT MANAGEMENT - HOSTING**

WEBDESIGNER van WWW.DEPLATE.BE

info@100it.be - 0478/ 34 75 23

CAFE Leopold

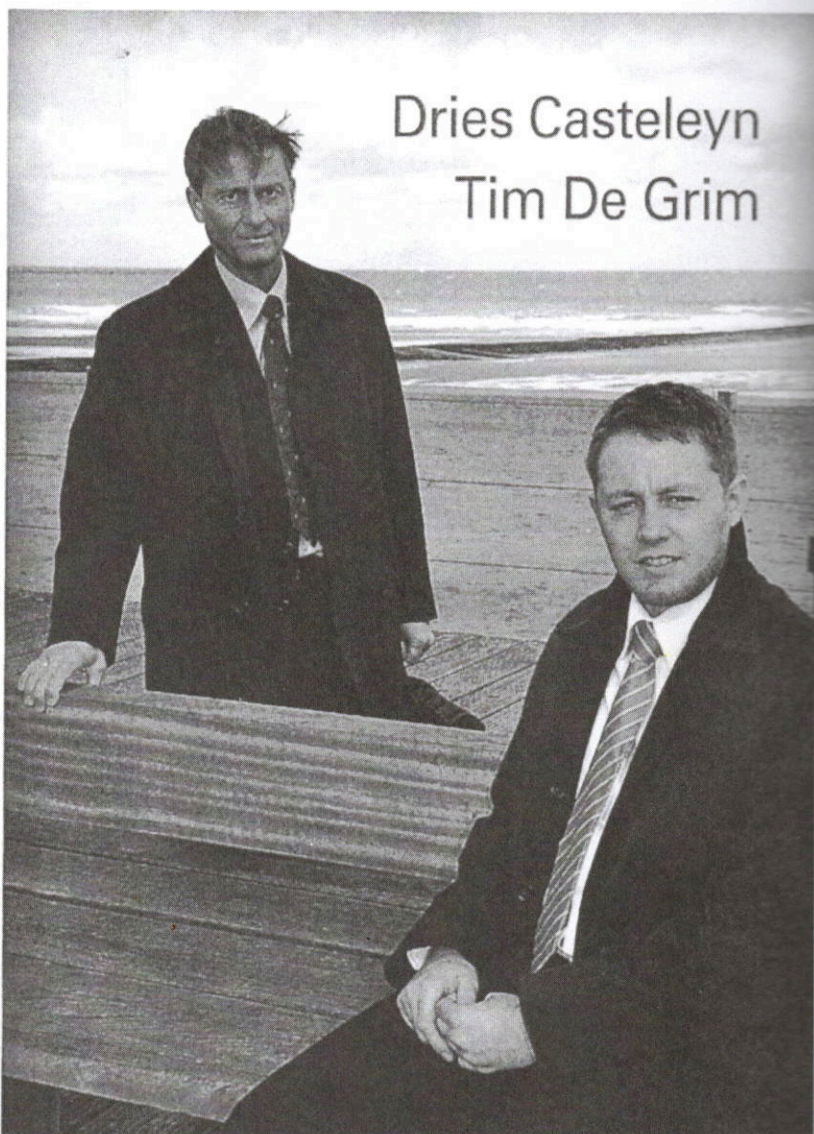
NIEUW - NOUVEAU - NEW

CAFÉ
OP DE ZEEDIJK

BAR
SUR LE FRONT DE MER

BAR
ON THE SEAFRONT

ALBERT 1 PROMENADE
8400 OOSTENDE
+32 (0)59 443 506

WINKEL

Torhoutsesteenweg 160 - 8400 OOSTENDE

FUNERARIUM

Torhoutsesteenweg 173 - 8400 OOSTENDE

T 059 44 80 84

www.uitvaart-oostende.be